

Titlu original (eng.): Two Loves have I

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BURCHELL, MARY

Două iubiri trecătoare / Mary Burchell

Traducător: Cezar Niculescu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-471-2

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

MARY BURCHELL

Două iubiri trecătoare

Traducerea și adaptarea în limba română de:

CEZAR NICULESCU

Edinura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC":

1118	Katherine Stone	-Șarpele din Paradis
1119	Mildred Davis	-Un cuplu de pomină
1120	Lacey Dancer	-Caprice
1121	Vivian Stuart	-Mireasa lui Darnley
1122	Charlotte Lamb	-Bărbatul infidel
1124	Katherine Swinford	-Gazela captivă
1125	Anna Moines	-Roata vieții
1126	Avery Thorne	-Iubirea depinde de șans
1127	Patricia Lynn	-O aventură toridă
1128	Anna Moines	-Meandre
1129	Sara Craven	-Depart de lume
1130	Claudia Jameson	-Bărbatul scorpion
1131	Carole Mortimer	-Atracție predestinată
1132	Anna Moines	-Prezența trecutului
1133	Angela Wells	-Crini și trandafiri
1134	Jenna Lynn	-Aventură pe mare
1135	Anna Moines	-Șansa vieții
1136	Diana Matheus	-Altă femeie
1137	Lisa Plumley	-Iubirea regăsită
1138	Anna Moines	-Cele două iubiri
1139	Elaine Robinson	-Căsătoria nu a avut loc
1140	Elisabeth Duke	-Exilatul
1141	Suzanne McMinn	-Anotimpul regăsirii
1142	Charlotte Lamb	-Ritualul posedării

Capitolul 1

Lyn Garret își pipăi cu mâna dreaptă verigheta de la mâna stângă, a cărei formă se simțea și prin mânășă.

Sentimentul pe care i-l dădea verigheta era diferit de cel inspirat de orice inel.

Își duse mâna la frunte pentru a îndepărta bucla de păr castaniu care-i căzuse în ochi.

Roger îi aruncă o privire rapidă, apoi își concentră atenția asupra drumului, mașina rulând cu viteză mare.

- Ești fericită?

Ea zâmbi timid.

— Foarte fericită.

— Nu regreti?

— Nu, bineînțeles că nu.

Privi cu coada ochiului mâinile lui care țineau ferm volanul, gândindu-se înfiorată la mângâierile tandre de care erau capabile. Dar nu întotdeauna, pentru că era un bărbat impulsiv și

pătimaș. Oricum, îl plăcea așa cum era.

Se întreba ce-l atrăsese la ea. Era o tânără zveltă, cu păr castaniu și ochi albaștri care deveneau aproape negri de emoție sau de teamă. Moștenise chipul frumos al mamei ei, precum și gura cu buzele frumos conturate.

Lyn nu se considera frumoasă și se mira de ce un bărbat atrăgător ca Roger o luase de soție. El era plin de energie, ochii lui negri fascinau multe femei. Când o săruta, Lyn tremura din tot corpul.

Din cauza lui, Lyn fugise de acasă și fusese de acord să se mărite cu el.

Verigheta părea o dovadă a vinovăției sale, deoarece nu fusese primită în cadrul unei ceremonii religioase sau în fața ofiterului de la Starea civilă. Roger i-o pusese pur și simplu pe deget, cu un gest delicat dar hotărât. Singura binecuvântare fusese rostită de vocea lui calmă.

– Este cea mai bună soluție. În felul acesta, vom evita situații neplăcute.

Lyn suspină fără să vrea și Roger o privi îngrijorat.

– Ai obosit deja, draga mea? Mai avem încă mult de mers.

Lyn clătină din cap.

– Nu, mă simt foarte bine. Mă gândeam.

– La ce?

– La tine. Sunt așa de fericită...

El râse, mulțumit.

– Mă bucur. Continuă să te gândești la mine.

Era într-adevăr în centrul preocupărilor ei de când Roger

apăruse în viața ei, cu mai puțin de două luni în urmă.

Până atunci, nu mai fusese atrasă de vreun bărbat. Deși avea douăzeci de ani, Lyn era o fire sensibilă și retrasă, evitând să iasă cu băieți, cum făcea sora ei. Timidă, nu cunoscuse dragostea până la întâlnirea cu Roger.

– Nu înțeleg, draga mea, cum de ești atât de diferită de Betty, obișnuia mama ei să-i spună de câte ori avea prilejul. Dacă n-aș ști că eu te-am născut, aș crede că nu ești fiica mea.

Lyn nu avea niciodată replică la cuvintele mamei sale și începea să se bâlbâie, apoi tăcea încurcată, arătând vinovată.

Betty nu semăna cu ea. Mai mare cu trei ani ca ea, era o tânără dezghețată și mereu îndrăgostită. Era căsătorită de cinci ani – doamna Garret spunea că nu făcuse o alegere fericită – cu un locotenent al cărui regiment se afla în Hong Kong.

– Nu vreau să mă acuze lumea să n-am împiedicat-o să facă o greșală, se lamenta doamna Garret prietenelor sale. În seara dinaintea nunții, i-am spus fiicei mele: „Să nu faci pasul acesta dacă nu ești hotărâtă. Vei regreta după aceea. Poți încă să spui nu. Vom amâna ceremonia și vom înapoia cadourile. Te voi lua cu mine într-o călătorie în străinătate, sau dacă preferi te poți interna într-o clinică pretextând o cădere nervoasă. Nu-mi va reproșa nimeni că n-am avut grijă de tine.”

În ciuda avertismentelor mamei, Betty se încăpățânase să-l ia de soț pe locotenent și nunta avusese loc la data stabilită.

Peste șase luni, trimisese o scrisoare anunțând că va avea un copil. Doamna Garret comentase pe un ton acru:

– Numai Betty putea să se grăbească așa! Am sfătuit-o să fie

atentă și să nu rămână însărcinată, căci nu poate crește copilul cum trebuie doar din salariul soțului ei.

Lyn o rugase pe mama ei să nu-i trimită o scrisoare dojenitoare și mai degrabă s-o felicite, dar mama ei n-o ascultase.

Lyn ar fi fost distrusă dacă ar fi primit o asemenea scrisoare, dar Betty rămăsese indiferentă. Câteva luni mai târziu, își luase revanșa și expediasă o telegramă anunțând nașterea copilului în următorii termeni:

„Betty și fiul ei o felicită pe bunicuța!”

Fuse una din rarele ocazii când văzuse chipul mamei ei marcat de furie.

În orice caz, Betty își alesese calea de urmat în viață, pe când ea era o povară pentru mama ei. Timidă și închisă în sine, nedorind să-i deranjeze pe cei din jur, fiica cea mică a doamnei Garret părea ciudată colegelor ei.

Lyn dorea în sinea ei să fie iubită și să cunoască fericirea în bucuriile simple ale unei căsnicii bazate pe căldură sufletească.

Mama ei nu bănuia ce visuri nutrește Lyn, convinsă că fiica ei nu se va mărita niciodată.

– M-am străduit să fac totul pentru a te ști la casa ta, Lyn, dar trebuie să fii și tu mai hotărâtă. Poartă-te mai amabil cu băieții, o sfătuisese doamna Garret cu o privire plină de subînțeles.

Lyn nu fusese atrasă de niciun tânăr în mod deosebit. Pentru ea, bărbații erau fie nesuferiți, fie plăcuți, dar nu reprezentau atracție. Sfaturile mamei n-o ajutaseră deloc pe biata fată.

Când Roger apăruse în viața ei, Lyn avusese revelația dragostei. Îl cunoscuse într-un weekend la țară, în timpul unei

vizite, și-l plăcuse din prima clipă.

Își dăduse instinctiv seama că și el o place.

Fuse o clipă de grație cu care nu se va mai întâlni toată viața. I se acceleraseră bătăile inimii, tulburată de fiorii primei iubiri.

Când se despărțiseră, știa că va căuta s-o reîntâlnească la Londra, chiar dacă nu-i ceruse permisiunea.

O căutase într-adevăr și se revăzuseră cu plăcere. Înțelegerea dintre ei era aproape perfectă.

După trei săptămâni, Roger declarase că o adoră și ea avusese certitudinea că-și găsisese împlinirea. Înainte ca ea să răspundă, el adăugase pe un ton grav:

– Lyn, trebuie să-ți mărturisesc ceva. Sunt însurat.

Lyn simțise că se prăbușește cerul pe ea.

– Ești... însurat? repetase ea uluită.

– Da. Nu te uita așa la mine. Soția mea nu este ființa pe care mi-am dorit-o. Draga mea, n-am iubit-o niciodată. A fost o greșală de la început. Ea nu m-a înțeles ca tine. Nu locuim împreună.

– Dar ești căsătorit, replică Lyn.

– Da, dar tocmai acest lucru vreau să-l remediez, spusese el pe un ton nerăbdător. Draga mea, vreau să vii cu mine pntu a arăta tuturor că ne iubim și formăm o pereche potrivită. Ceea ce contează, este faptul că ne iubim.

Roger o luase apoi în brațe și o sărutase tandru pe păr.

Lyn se gândi că lumea nu va întârzia să bârfească pe seama lor în timp ce asculta îmbufnată argumentele lui Roger.

– Lyn, mă iubești? Pari rece și indiferentă la gândul să fim împreună pentru totdeauna.

Lyn îl mângâie cu mâinile tremurânde.

– Știi foarte bine că te iubesc, murmurase ea trist, dar îmi ceri să fac ceva incorect.

– Cum poți să spui așa ceva? Este incorect că ne iubim? Am crezut că dragostea noastră este minunată, sinceră și deplină.

Lyn era de aceeași părere, astfel că ezita.

– Cum putem trăi împreună când aparții altei femei?

– Eu nu depind de Mary, replicase el. Cu excepția câtorva luni de la începutul căsătoriei, n-am mai văzut-o. Acum îți aparțin ție, susținuse el sărutând-o tandru.

Atitudinea lui drăgăstoasă pusese capăt discuției. De câte ori revenise ea asupra acestei probleme, Roger își păstrase punctul de vedere.

Îi dăruise apoi verigheta, fiind sigur că o convinsese.

Revenind acasă, se îndreptase spre camera doamnei Garret.

Ascunsese verigheta în poșetă pentru a nu-i produce un șoc mamei sale, dar aceasta urmărea un film la televizor și se enervă că fiica ei o deranja.

– Ce vrei, Lyn? Nu te așeza în fotoliu, pentru că nu mai pot vedea filmul. Stai lângă mine, pe scaun. Spune-mi repede, ce dorești?

– Nimic deosebit. Am venit să văd cum a ieșit rochia.

– Oh, foarte bine. Cosette a cusut-o așa cum i-am cerut. Mă bucur că am insistat să facă decolteul mai discret.

– Aha.

Lyn nu știa cum să înceapă, dar trebuia să abordeze subiectul care o frământa.

– Mamă, trebuie să fii îndrăgostită de un bărbat dacă...

– Dacă vrei să te măriți? Nu, nu contează, răspunse mama ei. Să nu-mi spui că ți-ai găsit un iubit! Lyn, sper că nu este un coate-goale!

– Nu, nici vorbă, se grăbi ea s-o liniștească.

– Să nu faci o asemenea greșală, continuă mama ei. Nu poți să te măriți cu un bărbat sărac, cum a făcut Betty. Acum este în Hong Kong și face un plod după altul.

Lyn nu îndrăznise s-o contrazică, deși mama ei exagera în privința familiei lui Betty.

– Acum nu am timp să discutăm. Măine vom sta de vorbă pe îndelete, draga mea. Du-te la culcare.

Mama ei nu se trezi dimineață a doua zi, fiind obosită deoarece se culcase târziu. Lyn fu nevoită să hotărască singură și alese să fugă cu Roger, lucru care constituia o faptă mai reproabilă decât a surorii ei. Biletul lăsat pe noptieră era singura dovadă a plecării ei, un mod ciudat de a o anunța pe mama sa că se săturase să locuiască în casa părintească.

Acum, Lyn stătea gânditoare pe scaunul din dreapta șoferului. Glasul lui Roger care rupse tăcerea o făcu să tresară.

– Ce i-ai spus mamei tale?

– Nimic. N-am avut cum să discut cu ea. I-am lăsat un bilet, ceea ce mi se pare cam nepotrivit.

– Mama ta este o femeie înțeleaptă. După ce-i va trece supărarea, se va împăca cu gândul că ai fugit de acasă.

– Crezi?

– Bineînțeles. Și tu te vei obișnui cu noua situație, adăugă el surâzând.

Ea îi întoarse zâmbetul. Îi era datoră cel puțin atât, mai ales că Roger era irezistibil când zâmbea.

– Îmi vine să plâng, spuse ea prinzându-l de braț.

– Nu este cazul, zise el încetinind ca să-și treacă brațul după umerii ei. Ți-am propus ceva serios și trebuie să fiu sigur că te-ai gândit bine. Nu poți fi a mea dacă iei hotărâri pripite.

– De ce ești atât de conformist, Roger?

– Nu vrei să fie totul clar între noi?

– Desigur, admise ea.

– Biata mea, Lyn, te simți mai bine?

– Da. Lângă tine simt că renasc... Nu mă mai preocupă trecutul, știind că viitorul nostru va fi minunat.

– Așa te vreau, draga mea.

Se făcuse ora șase seara când ajunseră în fața unui han pitoresc aflat într-o regiune de dealuri.

– Aici ne oprim, spuse Roger.

– Roger, pare o clădire veche.

– Îți place? Am vrut să-ți fac o surpriză. Vara trecută am mâncat aici și mi-am propus să revin. Când am fost sigur că mă vei însoți, mi-am amintit de acest loc și am hotărât să-l aleg pentru începutul lunii noastre de miere.

„Dragul de Roger! Ce romantic și sentimental este!” își spuse ea simțindu-se totuși stânjenită, căci verigheta de pe degetul ei nu simboliza o cununie oficială.

Stăpâna hanului le ieși în întâmpinare și-i felicită că aleseseră locul ca popas pentru călătoria lor de nuntă, oferindu-le cea mai bună cameră.

– Până când va fi gata odaia, vă invit în sala de mese pentru cină. Doriți desigur să luați masa, nu-i așa?

Erau într-adevăr înfometati, după atâtea ore de mers cu mașina. Lyn era încântată că poate comanda ce-i place. Era pentru prima dată când mânca singură cu Roger și într-un elan sentimental, îi mângâie ușor mâna.

– Roger, mă voi strădui să te fac fericit, te iubesc mult.

El îi zâmbi călduros.

– Eu trebuie să spun asta, draga mea. M-ai făcut deja fericit acceptând propunerea mea. Ești foarte înțeleghătoare.

– Serios?

– Da, puține femei sunt ca tine. Vreau să te fac mai fericită decât am reușit cu Mary, răspunse el bătând-o ușor pe mână.

– Mary este o femeie dificilă? întrebă ea, curioasă să afle cum consideră el că trebuie să fie femeia iubită.

– Nu prea.

– Te-ai înțeles greu cu ea?

– Nu pot să spun așa ceva. Sora ei este călugăriță și mă mir că Mary nu i-a urmat exemplul.

– Este catolică?

– Da. Să nu mai vorbim despre ea. Ce vrei să comanzi?

Lyn observă că era îngrijorat, dar nu se putu abține să insiste:

– Dacă Mary este catolică, înseamnă că nu va accepta divorțul!